

like

GRAVITY

a szerelem vonzásában

„Nem győznék idézni, hány mondata hatolt a lelkemig.”

– Katerina, Goodreads

fine
selection 

JULIE JOHNSON

NEMZETKÖZI SIKERSZERZŐ

JULIE JOHNSON

like

GRAVITY

a szerelem vonzásában

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Ezt a regényt mindazoknak ajánlom,
akik valaha is küzdöttek
a gravitáció nyomasztó ereje ellen,
abban reménykedve,
hogy egy nap
elérhetik a csillagokat.

„Nekem sohasem volt türelmem ahhoz, hogy összedjem a törött darabokat, összerakosgassam és ragasz-
szam őket, és azt mondom, hogy a ragasztott éppen
olyan jó, mint az ép volt. Ami eltört, eltört, és én szí-
vesebben emlékezem vissza, milyen volt fénykorában,
mint hogy egész életemben nézzem az összeragasztott
törött részeket.”

– Margaret Mitchell: *Elfújta a szél*,
ford. Kosáryné Réz Lola

PROLÓGUS

14 ÉVVEL EZELŐTT

– *ANYU, VESZEL NEKEM ILYEN RÓZSZASZÍNŰ RÁGÓGUMIT? Légyszi!* – Megmarkoltam a kerek dobozt, amiből ki lehetett húzni a rágó hosszú csikját, és kis kezembe szorítva feltartottam, hogy megmutassam anyukámnak. Ez a fajta rágógumi volt a legjobb; ezt mindenki tudta a suliban, az egész első osztály ilyet akart. Anyu nem válaszolt. Halkan dúdolgattott, és kicsit elmosolyodott, miközben kirakosgatta az ennivalót a bevásárlókocsinkból az eladó néni elé.

Megint a rágóra összpontosítottam, és piszkafa kezemet karba téve szemügyre vettem a teljes kínálatot. Ez volt a legjobb része a bevásárlásnak: a pénztárnál kitett, tarkabarka csomagolású édességek és rágók sora.

– *Anyu!* – szóltam megint, ezúttal hangosabban. Föl akartam hívni magamra a figyelmét, mielőtt még fizetne.

– *Hm, mi az, édesem?* – mormolta szórakozottan.

– *Légyszi, vegyél nekem ilyen rózsaszín rágót! Az osztályban minden lánynak ilyen van.*

– *Jól van, Bee, add csak szépen oda a néninek, hogy kifizethessük, oké?*

A fejem fölé nyújtottam a kezemet, hogy odaadhassam a pénztáros néninek a rágót; még lábujjhegyre állva is alig láttam az arcát. Előrehajolt,

hogy kivegye a dobozt a kezemből, és lemosolygott rám. A rúzsa kicsit rákenődött a fogára, és olyan ráncos volt a képe, mint egy fonnyadt alma, de kedvesnek tűnt.

– Na, és hány éves a kis hölgy? – kérdezte.

– Néhány hónap múlva hétéves leszek – dicsekedtem. – És már iskolás vagyok, elsőbe járok.

– Nahát, milyen csodás! – felelte sugárzó mosollyal a néni. – Biztosan nagyon büszke rá – mondta anyunak.

– Hát persze, de még mennyire – bólintott anyukám mosolyogva, és kirakta a kocsiból a többi holmit is.

Amíg anyukám fizetett, én átmentem a bevásárlókocsi túloldalára, és belestem a telepakolt nejlonzacskókba, remélve, hogy észreveszem a rágógumi rózsaszín dobozát, mert akkor nem kellett volna hazáig várnom.

– Gyere szépen, Brooklyn! – mondta anyu, és fél kézzel a parkoló felé tolt a kocsit. A másik kezét nekem nyújtotta, hogy megfoghassam, és az ujjainkat összekulcsolva közel húzott magához, miközben kimentünk az ajtón, és az autónkhoz indultunk. Anyu mosolyogva nézett le rám, és finoman előre-hátra hintáztatta összekapaszkodó kezünket.

Az augusztusi hőségben olyan párák voltak a levegőben, hogy a Hello Kitty-s pólóm úgy a bőrömhöz tapadt, mint amit odaragasztottak. Átvágtunk a parkolón. A bevásárlókocsi kerekei nem működtek rendesen: folyton kipörögtek, és fülsiketítően csikorogva tiltakoztak, valahányszor anyukám visszafordította a kocsit a jó irányba.

Kuncogva figyeltem a küszködését.

Szorosan fogta a kezemet, amíg el nem értünk az autónkhoz. Anyu a csomagtartóhoz tolt a kocsit, aztán váratlanul a karjába kapott engem, és könnyörtelenül csiklandozni kezdte az oldalamat. Visongva ficáncoltam az ölelésében, de igazából imádtam minden pillanatot, mert anyukám most csak énrám figyelt.

– Szóval, azt gondolod, hogy szép dolog kinevetni szegény jó édesanyádat, miközben a béna kocsival viaskodik, mi? – kérdezte nevetve.

– De most már nem is olyan vicces, ugye, Bee?

– Bocsánat! – visítottam kifulladásra, és még azután is vihogtam, hogy véget ért a csikizős kínzás. Anyu a hátsó üléshez vitt, kinyitotta az ajtót, és szépen berakott a helyemre.

– Egek, olyan nagy vagy, hogy hamarosan nem tudlak majd csak úgy betenni a kocsiba – csóválta meg a fejét. – Nemsokára már föl se foglak tudni emelni! – Becsatolta a biztonsági övem, és gondosan meg is húzgálta, hogy rendesen tart-e, majd pusztit nyomott a homlokomra.

– Gyorsan bepakolom a holmikat a csomagtartóba, aztán mit szólnál, ha hazafelé megállnánk fagyaltozni, Bee? – kérdezte anyu.

– Éljen! – rikoltottam, és máris elképzeltem a csokis fagyikelyhet, rajta egy hegynyi tejszínhabbal meg sok-sok cukordrabszával.

– Oké, mindjárt jövök, méhecském! – mosolygott rám anyu. Ez a becenevem volt a kedvence: ő találta ki, mivel a rendes nevem (Brooklyn) rövidítése, Bee, azt jelenti, hogy méh. Még egyszer megsimogatta sötét hajamat, aztán becsukta az ajtót. Visszament a bevásárlókocsihoz, és hallottam, ahogy dúdolgat, miközben bepakolt a csomagtartóba. Csak most jutott eszembe a rágógumi, úgyhogy amennyire tudtam, hátrafordultam az ülésben, a csomagtartó felé nyújtogatva a nyakamat.

– Anyu, megkaphatom már most a rágómat? – kérdeztem, elhúzva magamtól a szoros biztonsági övet, hogy így kifacsarodva is rendesen kapjak levegőt.

Mivel anyu nem válaszolt, kicsatoltam a biztonsági övem, és teljesen megfordultam a hátsó ülésen, hogy anyura nézzek. De már nem a szatyrokat rakodta be az autóba, hanem dermedten állt, a kezét maga elé tartva. Túlságosan mozdulatlan volt, és vidám dúdolgatása nélkül túl nagy lett a csend. Anyu rémültnek tűnt... pedig ő sosem félt semmitől,

még akkor sem látszott ijedtnek, amikor elpanaszoltam neki, hogy szörnyek vannak a szekrényemben vagy az ágyam alatt.

Valami nem stimmelt.

Épp kinyitottam a szímat, hogy megkérdezzem tőle, mi a baj, amikor észrevettem a bácsit. Pár lépésre toporgott anyutól, kettőjük között a bevásárlókocsival, amiben még mindig volt néhány szatyor, de egyikük se foglalkozott vele.

– Ide a kulcsot! – mordult anyura. Alig lehetett hallani a hangját, mert úgy az arcába húzta fekete kapucniját, hogy eltakarta a száját. Egyedül a szeme látszott ki, ami ijesztően, sötéten meredt anyura.

Gonosznak hangzott, mint azok a csúnya bácsik, akik a hétvégi rajzfilmsorozatokban mindenféle rossz dolgot szoktak csinálni a jók ellen. Megijedtem tőle, és láttam anyun, hogy ő is. Egy fekete zsákot szorongatott fél kézzel, és egyfolytában egyik lábáról a másikra állt. Újra meg újra hátralesett a mögötte lévő italboltra, ahol anyukám néha vett egy-egy üveg bort, amiből iszogatni szokott a vacsorához. Én sose kaphattam belőle; anyu azt mondta, ez az ital felnőtteknek való.

Anyukám lopva felém pillantott, és tekintete alig egy másodpercre találkozott az én tágra nyílt szememmel. Alig észrevehetően megcsóválta a fejét, és tudtam, azt akarja ezzel üzeni nekem, hogy maradjak csendben, húzzam meg magam, ne keltsek feltűnést. Szerettem volna megkérdezni tőle, hogy mi történik, és ki ez a mérges bácsi, de meg se mukantam, meglapultam az ülés mögött, anyu utasítása szerint.

– Süket vagy, bazmeg? Azt mondtam, add ide a kocsikulcsot! Úgy nézek én ki, mint aki szórakozik, kisanyám?! – A férfi most már kiabált. Közelebb lépett anyuhoz, és még dühösebbnek látszott, mint eddig. Anyukám elfordította tőlem a fejét, megint farkasszemet nézett a bácsival, és kihúzta magát.

– Nem – válaszolta szomorúan.

Miért lett ilyen szomorú?

– Hát, legyen, ha ezt akarod – mondta a férfi, és fölemelte a karját. Egy pisztoly volt a kezében, és anyukám arcára szegezte. Mielőtt egyetlen hangot is kiadhattam volna, a rabló beleröpített egy golyót anyu homlokába, és némán figyelte, ahogy az áldozata lerogyott a betonra, élettelenül. – Hülye kurva – motyogta aztán.

Dermedten figyeltem a parkolót, nem bírtam levenni a szemem anyukámról, akiből folyt a vér. Elszörnyedve, döbbenetén bámultam, ahogy a bácsi kitépte a slusszkulcsot anyu kezéből, azután lecsapta a csomagtartó fedelét.

Futva megkerülte az autót, beugrott a volán mögé, anyu helyére, és kapkodva beindította a motort. A gázba taposva kihajtott a parkolóból, hátra sem pillantott a véres betonra. Lassan megfordultam az ülésen, remegtem a félelemtől és a sokktól. Figyeltem, ahogy a rabló ledobta az anyósülésre a pisztolyt meg a zsákot, ami tele volt gyűrött bankjegyekkel. Könnyek homályosították el a látásomat, és lassan lecsorogtak az arcomon. De emlékeztem, mire utasított anyu, és valahogyan sikerült csendben maradnom.

Az ő kedvéért.

A férfi egyetlenegyszer sem nézett maga mögé, észre sem vette a hátsó ülésen kucorgó, némán zokogó kislányt, akinek épp akkor veszett oda az egész világa.

1. FEJEZET

A HIDEG HOLD

A TORKOMBÓL FELTÖRŐ IJEDT SIKOLY kiváltója a régóta őrzött rettegés volt... amin a gyerekkorom óta eltelt hosszú idő egyáltalán nem enyhített. A bennem élő hatéves kétségbeesetten kiáltott föl, miközben kiszakadtam a rémálomból. Ez az álom már tizennégy éve gyötört, minden egyes éjszakán, állandóan emlékeztetve engem arra a napra, amikor teljesen megváltozott az életem.

Nem mintha valaha is elfelejthettem volna a történeteket.

Kétségem sem lehetett, hogy az események egy életre az emlékezetembe vésődtek, nemkívánatos tetoválásként, amit hiába nem kértem, akkor sem szabadulhattam meg tőle soha – még úgy sem, ha az álmok esetleg elmúltak volna. De valahogy tudtam: soha az életben nem fognak enyhülni. Sőt, épp ellenkezőleg, csak egyre rosszabbak lettek, évről évre még élénkebbé és gyötrelmesebbé váltak.

Megtöröltem verítékben úszó homlokomat, aztán laza lófarkba fогtam nyirkos tincseimet, és kiszabadítottam a lábamat a rágabalyodott takaróból. Az éjjeli lámpa halovány derengése elkergette az árnyakat, amik máskülönben azzal fenyegettek volna, hogy elnyelnek. A tompa, meleg fényre összpontosítottam, és igyekeztem

elhessegetni a rémálmok emlékét. Habár nagy gyakorlatom volt a rossz álmok elűzésében, még magamnak sem szerettem beismerni, mekkora erőfeszítésembe került, hogy háborgó elmém lecsillapodjon, és a szívem végre ne dübörögjön úgy, mint egy egész átkozott, rohamra induló lovasság.

Levegő után kapkodva kilendítettem a lábamat az ágyból, és ki-trappoltam kis szobámból. A konyha jéghideg linóleumpadlóján mezítláb járni csöppet se volt kellemes, úgyhogy igyekeztem a lehető leggyorsabban tölteni magamnak egy pohár vizet a csapból, mielőtt lábujjhegyen visszaiszkoltam az ágyam melegébe.

Miután megint bebújtam a takaró alá, a vizet kortyolgattam, és a könyvemért nyúltam, amit mindig a kezem ügyében tartottam, az éjjeliszekrényen. Tudtam, hogy ma éjjel már nincs értelme pihenésben reménykedni. A rémálomból felriadva sosem bírtam eléggé lenyugtatni az agyamat ahhoz, hogy visszaaludhassak. Néha mázlim volt, és az iszonyatos álom nem tört rám egészen hajnalig, így legalább olyankor aludhattam néhány órát. Máskor, mint ma éjszaka is, nem volt ilyen szerencsém.

A mobilomra pillantottam, és láttam, hogy még csak éjjel fél három múlt, vagyis majdnem hat óráam volt még hátra, mielőtt elkezdődne a félév első előadása. *Ez aztán csúcs, Brooklyn, így kell kezdeni a második évedet az egyetemen!* – gondoltam keserűen. *Fáradtan és morgósan. Ja, és idén a karikás szem a legtrendibb kiegészítő.*

A szemem alatti, szinte állandó, monokliszerű árnyékokat általában el tudtam leplezni némi kiváló alapozóval. Az emberek többsége észre se szokta venni a kimerültségemet, és akik néha mégis, azok sosem firtatták az okát. Már csak ezért is könnyebb volt gondosan távol tartanom magamtól másokat, amivel hosszú távon mindenkinek megspóroltam egy csomó fölösleges megbántódást és szomorúságot.

Sosem volt szokásom mások társaságát keresni, tőlük várni vigasztalást vagy támogatást. Az ismeretségi körömbé tartozó emberek szerencsére mindannyian épp megfelelően egocentrikusak, vagy egyszerűen csak nem érdekli őket a múltam. Azoktól, akik többet akartak megtudni rólam a feltétlenül szükségesnél, sietve megszakadtam, mint egy rossz szokástól.

Nem mondhatnám, hogy vannak *barátaim*... legfeljebb ismerőseim akadnak, talán, de egyetlenegy barát sem. A barátok általában szeretik beleütni az orrukát egymás magánügyeibe, így szokásuk mindenféléről faggatózni. Ezért a barátság már hosszú évek óta olyasminek számított, amit én nem engedhettem meg magamnak.

Egyetlenegy kivétel volt a szigorú szabályom alól: Lexi. Habár az is igaz, hogy Lexi még a maga szabályait sem tartotta be, amik a saját életére vonatkoztak, szóval, azt hiszem, nem csoda, ha az enyémekeket is mind felrúgta. Úgy rontott be az életembe, akár egy tornádó, mindent, de mindent félresöpörve az útjából, és káosszá szétzilálva a normalitás gyöngé, halovány illúzióját, amit anyám halála után próbáltam valahogy újból fölépíteni magamnak. Másodikban, a legelső napomon az új suliban, Lexi kijelentette, hogy tetszik neki a kék, csillogós hátizsákom, és hogy mostantól barátok leszünk.

És úgy is lett.

Ritkán fordul elő, hogy Lexi nem kapja meg, amit akar. Az emberek úgy vonzódnak hozzá, mintha valamiféle mágneses erőt sugározna, ami mindenkire kihat, és amitől senki sem bír megtagadni tőle semmit. Magas, tűzvörös hajú, és világoskék szeme állandóan pajkosan csillog. Sok szempontból az ellentétem.

Míg ő megvan majdnem százhetvennyolc centi, én alig ütöm meg a százhatvanötöt, azt is csak a legmagasabb túsarkúmban. Élénkvörös hajkoronája tündöklő glóriaként verdesi a vállát, az én sötétbarna

tincseim viszont laza hullámokban omlanak le, szinte a derekamig érve. Szeplős bőre olyan sápadt, mintha majdhogynem derengene, nekem pedig sötétebb árnyalatú az alapszínem, amitől még a tél derekán is kissé napbarnítottnak tűnök.

De a kettőnk közti legnagyobb különbség nem látható szabad szemmel. Ugyanis legbelül, ahol senki sem veheti észre, bennem valami tönkrement. Vagy talán nem ment tönkre, de az biztos, hogy hiányzik belőlem.

Basszus, lehetséges, hogy soha nem is volt meg bennem.

Mert az tagadhatatlan, hogy Lexi melegséget, elevenséget és könnyedséget áraszt. A tekintetében mindig ott vibrál az életöröm kioltadhatatlan szikrája. Én azonban hűvös, rideg vagyok, hiányzik belőlem az efféle belső kisugárzás, és smaragdzöld szemem képtelen lenne más-milyennek tűnni, mint élettelennek meg zárkózottnak. Lexit önmagához hasonlítani olyan, mint összevetni a Napot a Holddal: ő a legfőbb, tüzes, életadó csillag, a középpont, ami körül mindenki forog, én pedig csak egy árva, hideg kis holdacska vagyok, aminek nincs saját fénye, csupán másokét veri vissza, és tele van tátongó kráterekkel.

Beletörődő sóhajjal kirángattam magam a lehangoló gondolatok spiráljából, amin mindig elindultam lefelé, valahányszor összehasonlítottam magam Lexivel. Ő a legjobb barátom – az egyetlen barátom – nyolcéves korunk óta. Még egyetemre is ugyanoda jelentkezünk, és miután az első tanévünk mindkettőnknek egyformán nyomorúságosan telt a kollégiumban, a véletlenszerűen kijelölt, vadidegen szobatársakkal, a második évet már úgy készültünk megkezdeni, hogy kivettünk együtt egy aprócska lakást.

A két hálószobás albérletünk – mindkettőhöz külön fürdővel – elfoglalta a vén, lerobbant viktoriánus ház egész emeletét. Az épületet elnagyoltan osztották fel lakásokra, hogy kiadhassák

egyetemistáknak. Ja, kész lepratelepnek számított, és ja, gyakran nem jutott elég meleg víz mindkettőnknek, ám ez a lakás akkor is a miénk volt; ráadásul a bérleti díj nem került többre havi négyszázötven dolcsinál, vagyis ezt a helyet sokkal, de sokkal jutányosabb áron kínálták kiadásra, mint a menőbb, újabb ingatlanokat az egyetem környékén.

A földszinti szomszédjaink annyira maguknak valók voltak, hogy még nem is találkoztunk velük, pedig már egy hónapja beköltöztünk. Szerencsére nem kellett átvágnunk az ő lakásukon, hogy feljussunk a sajátunkhoz, mivel a főbérlőnk barkácsolt egy meredek, ingatag, külső lépcsőt, ami az emeleti erkélyünkhöz vezetett. A furnérlemezről eszkábált lépcső valószínűleg nem volt épp a legbiztonságosabb, de a célnak megfelelt.

Az állami egyetemeken jellemzően a legkülönfélébb típusú diákok gyűltek össze: sportolók, stréberek, ösztöndíjasok, elkényeztetettek. A majdnem húszezernyi tanuló között biztos, hogy sokan elveszettek érezték magukat a campus tömegében, nehezen birkóztak meg az egyetemi élettel, az alapidiploma megszerzéséhez szükséges elvárásokkal. Ezzel szemben engem egyáltalán nem zavart a nyüzsgő sokaság, épp ellenkezőleg: nagyon is élveztem az anonimitást. Itt nem volt múltam. Itt senki sem ismerte a történetemet. Ha elfogott a késztetés, hogy eltűnjek a tömegben, személytelenül és észrevétlenül beleolvadjak a sokaságba, senki nem hiányolt, mert mindenkit teljesen lefoglalt a saját élete. Ez minden szempontból az ellenkezője volt a középiskolás éveimnek, és pontosan ebben reménykedtem, amikor ide jelentkeztem.

Az ágy lábához húzódtam, és kinyitottam az ablakot, hogy beengedjem a fülledt virginiai levegőt. Az augusztus végi éjszakában kormosötét és néma csönd honolt, a bárok már órákkal ezelőtt bezártak,

senki sem járt az utcán. Látszott, hogy a többségnek holnap korán kell fölkelnie, és a diáktársaim lelkesen készülnek az új félévre – de tudtam, hogy ez nem fog sokáig tartani. Úgy egy hétig mindenki lelkiismeretesen bejár majd minden előadásra, és szorgosan jegyzetel... aztán a legtöbbszörnél egykettőre elmúlik az, amit én csak úgy nevezek, hogy „stréberségi szindróma”. A félév eleji nekibuzdulás megszűnése általában a buliszezon kezdetét jelentette, vagyis ilyenkor véget értek a csöndes éjszakák a mi bárokkal teli utcánkban.

Kihasználva a zavartalan éjjelt, amíg még lehet, lassan kimásztam az ágyból, és átcsúsztam a lapos palatetőre, ami közvetlenül az ablakom előtt nyúlt el. A tető majdnem vízszintes volt, és épp elég széles ahhoz, hogy ledőlhessek rá, kinyújtóztatva a – nem valami hosszú – lábamat. Elméletben arra szolgált, hogy megóvja a ház földszintjét körbeölelő tornácot a kíméletlen virginiai elemektől, én viszont úgy tekintettem rá, mintha külön nekem tervezték volna. Ez volt az én különleges, saját kis helyem, a privát zugom, a menedékem: az egyetlen pont a világban, ahol minden és mindenki másról megfeledkezve biztonságban érezhettem magam.

Biztonságban.

Gondolom, a biztonságnak alapvetően nem kellene ennyire elérhetetlennek érződnie. Lefogadom, hogy a hétköznapi átlagemberek számára nem is az. Én viszont már rég elfogadtam, hogy nem vagyok – és soha nem is leszek – átlagos, hétköznapi lány. Tizennégy éve, az incidens után, állami gondozásba kerültem, amíg a gyermekvédelmi-szek fölkutatták a vér szerinti apámat, hogy értesítsék a történekről. Anyám sosem akart tőle semmit, és mivel rég elváltak útjaik, mire rájött, hogy engem hord a szíve alatt, nem is próbálta megkeresni. Életem első hat évében azt hittem, hogy mindig is csak mi ketten leszünk anyuval, hogy nincs szükségünk senki másra, nekünk így

teljes a családuknak. Az elkövetkező években pedig kezdtem azt hinni, hogy egyáltalán nincs is szükségem családra.

Mivel anyu sosem tudatta apámat a létezéséről, a meggyilkolása után egy ideig bizonytalan volt, hogy mi lesz velem. Majdnem hat hónapba telt, mire a gyermekvédelmi intézkedéseknek sikerült megtalálniuk a férfit, akinek neve a születési anyakönyvi kivonatomon állt. Mint kiderült, éppen hosszú üzleti úton volt Pekingben, így én hónapokra gondviselő nélkül maradtam. Ezért, mivel anyámnak nem voltak élő rokonai, nevelőszülőkhöz kerültem, amíg apám haza nem szíveskedett térni, hogy végre eljőjjön értem.

Abból az időből szinte semmit sem bírok felidézni. Nem tudom, hogy szándékosan nyomtam el az emlékeim többségét, vagy inkább öntudatlanul blokkoltam őket. De akárhogy is, az életemnek ezt a szakaszát nagyrészt homály fedi.

Néhány emlékkép azért rémlik. Még mindig a fülemben csöng a szociális munkások meg az orvosok együttérző hangja, amint elmagyarázzák nekem, hogy az addigi életem véget ért. Az édesanyám elvesztése okozta határtalan kétségbeesésem azóta sem múlt el igazán.

Azt is tudom, hogy az incidens után hónapokig nem beszéltem, egy szót sem voltam hajlandó szólni senkihez. A nevelőanyám ügyelt rá, hogy mindennap rendszeren felöltözzek és egyek. Egy állami pszichológus hetente jó néhányszor eljött hozzám, hogy feljegyzést készítsen az állapotomról a kis szabványfüzetkéjébe, és biztatott, hogy minden rendben lesz. De hát mi mást is mondhatott volna?

Semmi sem volt rendben. Hatéves kislánycént állami gondozásba kerültem, miután valaki hidegvérrel, a szemem láttára meggyilkolta az egyetlen embert, aki a szerető családot jelentette a számomra. Tudtam, hogy soha többé nem jövök „rendbe”, hiába próbált ezzel nyugtatgatni a pszichológus.

Az évek során terapeuták, pszichológusok és pszichiáterek végte-
len sorával kerültem szembe, akik mind-mind ugyanolyan lelkesen
akartak bepillantást nyerni eltorzult elmémbe. Ezek a beszélgetések
minden egyes alkalommal pontosan ugyanúgy zajlottak le: az agy-
kurkászok egyre csak nógattak, hogy nyíljak meg a „gyermekkori
traumámról”, miközben én egy kissé kényelmetlen bőrszéken üldö-
géltem, és makacs, komor csöndben bámultam a faliórát. Az első né-
hány ilyen alkalom után az aktuális dilidokim mindig óhatatlanul
egyre bosszúsabb lett a csökönyös, megtörhetetlen némaságomtól, az-
zal vádolva engem, hogy szándékosan eltemetem magamban az érzé-
seimet, és „lelkileg elveszett” vagy „sérült” fogok maradni, amíg meg
nem vívom a belső érzelmi háborúmat, meg hasonló baromságok.

Amit *nem* mondtam el senkinek a hosszú-hosszú hetek hallgatá-
sa alatt, az volt, hogy a múltamon semmiféle lelki vájkálás nem vál-
toztatható. Nem létezett mágikus ragtapasz, amivel helyrehozhat-
tam volna a szívemet, se olyan különleges ragasztó, amitől megint ép
és egész lehettem volna. Szilánkokra törtem, akár egy elejtett váza
a betonon; egyes darabkákat talán még nagyjából össze lehetett il-
leszteni, ám a legfontosabb részeim többsége egyszerűen összemor-
zsolódott, porrá zúzódott, amit könnyedén felkapott és elfújta a leg-
első szellőcske.

Hátradőltem, a kezemre támaszkodtam, lehunytam a szememet,
és mély levegőt vettem. A nyárárszaka frissen nyírt fűtől illatozott, és
már érezni lehetett a közelgő őszi enyhe előszelét. Enyhén hűvös szellő
fújdogált, megzörgette a házhoz legközelebbi juharfa leveleit, én pe-
dig libabőrös lettem tőle. Szórakozottan megdörzsöltem a karomat,
miközben a tekintetem végigsiklott a juharfa kecses ívű ágain, le a ki-
halt utcára.

Basszus! Az meg mi? Vagyis... az meg ki?!

A pulzusom azonnal nekilódult, ahogy hunyorogva fókuszáltam, és most már tisztán láttam, amin az előbb első pillantásra megakadt a szemem: tényleg állt valaki a gyéren megvilágított utcán.

És engem figyelt.

Minden izmom megfeszült, és úgy megdermedtem, mint egy sarokba szorított, ijedt egérke a macska előtt: a vérszomjas vadással farkaszemet néző, tehetetlen prédaként.

Biztos, hogy egy férfi volt. Bár csak a sziluettjét tudtam kivenni, mivel a legközelebbi, működő lámpa fél háztömbbel arrébb állt, de akkor is, túl magas és túl széles vállú volt ahhoz, hogy ne férfi legyen.

Persze lehet akár egy női olimpikon is, aki csúnyán túlzásba vitte a szteroidozást – gondoltam magamban, és kis híján felhorkantam a saját kis poénomon. *Ja, naná, Brooklyn, ez aztán totál valószínű.*

A humor röpke pillanata hamar tovaszállt, és irracionális félelem uralkodott el rajtam. Meg se mertem moccanni, nem tudtam, visszabújjak-e a szobámba. Vajon meglátna? Tényleg engem *les*? Ugyan, biztosan túl sötét volt ahhoz, hogy észrevehesse az éjszaka közepén a tetőn kuporgó, kimondottan kis termetű lányt.

Láttam, ahogy felizzott a cigarettája vége, valahányszor a szájához emelte, és szívott belőle egy slukkot. Rajta kívül senki más nem volt az utcán, ez a férfi mégis egyre csak itt ácsorgott, a motorjának dőlve – ami, úgy néztem, egy Harley lehetett –, mint aki vár valakire vagy valamire.

Az tuti, hogy nem rám vár vagy engem figyel – gyözködtem magam. Hiszen még soha életemben nem láttam ezt a pasast. A sötétben ugyan nem tudtam kivenni az arcát, de már az alkatából, a járgányából meg a cigizéséből tudtam, hogy nem tartozik az ismerőseim amúgy sem valami népes táborába.

De azért eszem ágában sem volt továbbra is idekint üldögelni, egyedül, éjnek évadján, egy szál atlétában meg a falatnyi pamutsortban,

amiben aludni szoktam, miközben egy vadidegen ólálkodott a házam előtt. Legfőbb ideje volt visszamásznom a szobámba, lehetőleg anélkül, hogy fölhívnám magamra a figyelmet.

Igyekeztem úgy tenni, mintha szuperkém lennék, akár maga Sydney Bristow, és hátracsúsztottam a kezem, egész addig, amíg ujjaim az ablakpárkány széléhez nem értek. Nagyon lassan húzódtam az ablak felé, tekintetemet folyamatosan a sötét alakra szegezve. Mivel semmiféle reakciót nem mutatott óvatos mozdulataimra, jócskán enyhült bennem a pánik, mintha mázsás súly gördült volna le a szívemről. A pasas nem vett észre, még csak rám sem nézett.

Bond. Brooklyn Bond.

Felbátorodva megfordultam, és becsúsztottam a lábamat az ablakon, rálépve az ágyamra, a jó puha takarómra. Mielőtt visszabújtam volna a szobámba, még egyszer lepillantottam az utcán álló férfira, ahogy a párkányra támaszkodva bemanővereztem magam az ablakon.

Még a sötétben is éreztem, ahogy találkozott a pillantásunk. Pedig nem *láthattam* a fickó szemét, de valahogyan akkor is tudtam, hogy egyenesen rám bámul.

Ennyit arról, hogy úgysem láthat.

Figyeltem, ahogy még egy nagy slukkot szívott a cigarettájából, aztán a homlokához emelte a kezét, és gúnyosan tisztelgett nekem, mintha így vett volna búcsút tőlem, mielőtt elhagyom a tetőt. Követtem a tekintetemmel a mozdulatát, mivel a kezét jól kivehetően megvilágította a cigi halvány derengése. Aztán sietve behúzódtam a szobámba, és gondosan bezártam magam mögött az ablakot.

Micsoda perverz!

A szobám biztonságos menedékében hamar elmúlt a félelmem. Bárki is volt ez, láthatóan megelégedett azzal, hogy sikerült a frászt hoznia rám a pusztá leskelődésével. Valószínűleg csak egy hülye

egyetemista srác lehetett, aki a hasonlóan hülye csajára várt éppen, hogy elvigye egy éjszakai körre. Semmi köze se volt hozzám.

Legalábbis erről győzködtem magam, amikor pár perccel később kinéztem az ablakon, és láttam, hogy a motor már nem volt ott.

Néhány órával később a konyhaszigetünknel üldögéltem az egyik bár-széken, és mohón kortyolgattam a kávémat. *Ó, koffein! Az istenek édes nektárja...* A kora reggeli, halovány napfény bekandikált az ablakon, megvilágítva a viharvert szekrényeinket és szedett-vedett bútorainkat. Szórakozottan húzogattam az ujjaimat az összekaristoltt pulton, követve az elmúlt évtized albérlői által itt hagyott karcok vonalait.

Lexi becsoszogott a konyhába, vörös haja még borzas volt az alvástól, és rusnya, zöld, békás mamuszt viselt.

– Kávét – motyogta.

Nem mondhatnám, hogy Lexi az a korán kelő, könnyen ébredő típus.

– Már kész – jelentettem, és a kávésbögrém mögé rejtettem a mosolyomat, miközben végigmértem őt a zilált hajával meg a gyűrött pizsamájával.

– Te egy szent vagy – mondta, azzal töltött magának egy bögrével, majd az egyik bár-székre lerogyva mélyen beszívta a gőzölgő ital illatát.

– Azt hittem, még hetedik után úgy döntöttünk, hogy legfőbb ideje megszabadulnod ettől a mamusztól, a Barbie-gyűjteményeddel meg az NSYNC-posztereiddel együtt – jegyeztem meg gúnyosan. Lexi erre csak bosszúsán meredt rám, és válasza sem méltatta a cikizésemet.

– Hogyhogy te máris kész vagy, tökéletesen felöltözve, meg minden? – kérdezte inkább. – Nekem még le is kell zuhanyoznom, és nyolckor már kezdődik az órák. Mennyi az idő?

– Ami az első kérdéset illeti: az éjszaka közepe óta ébren vagyok, úgyhogy bőven volt időm felöltözni. Ami meg a másodikat – pillantottam a mikró órájára –, pár perc múlva lesz hét.

Lexi együttérzően grimaszolt álmatlan éjszakám hallatán. Habár az is igaz, hogy ez a lány akár tizenöt órát is aludhatna egyhuzamban, és valószínűleg még az se lenne elég neki. Szerintem igen csak lehetséges, hogy az ágya a legkedvesebb helye az egész világon.

– Várjunk! *Francba!* Már majdnem hét óra?! – kiáltott hirtelen, és föl pattant a bárszékről, kis híján feldöntve a kávéját. – Így tuti nem fogok elkészülni! A tökéletesség nem jön csak úgy magától, Brooklyn, *idő* kell hozzá. Ilyen nincs, el fogok késni a legelső órámról. A francba! – káromkodott megint, és kirohant a konyhából.

– Az oktató valószínűleg úgyis csak felvázolja a féléves tanmenetet, ennyi. Biztos, hogy nem fogsz lemaradni semmi lényegesről – kiáltottam utána a folyosón.

Nem mintha tényleg számított volna, mennyi ideje maradt készülődni. Akár öt perce volt, akár negyven, Lexi bármikor képes volt olyan tökéletes szerelést összeállítani magának, amit a legtöbben csak is szakértő divattanácsadó segítségével álmodhatnánk meg. Fogalmam sem volt, hogy csinálta, de őneki még az ágyból éppen kikelt, alvástól zilált külső is jól állt. Basszus, ha úgy dönt, hogy abban a röhejes békás mamuszban megy órára, akkor egy héten belül a női hallgatók fele ugyanolyanban járna.

Ironikusnak tűnt, hogy habár az álmatlan éjszakáim miatt óráim lettek volna a készülődésre, ritkán szántam tíz percnél többet a hajamra meg a sminkemre. Ami pedig a ruhák kiválasztását illeti, sosem szoktam gondosan tervezgetni a szerelésemet meg a kiegészítőimet. Általában egyszerűen csak felkaptam a szokásos szettet: farmer, ujjatlan felső, flipflop. A sminkelésem annyiból állt, hogy

alapozóval elfedtem a szemem alatt virító karikákat, aztán fölkentem egy kis szempillaspirált meg szájfényt. A frizurámmal se vacakoltam, hagytam szabadon lehullani sötét, hullámos tincseimet. És kész, már meg is voltam az egészszel.

Soha nem tudtam megérteni, mi tarthat Lexinek olyan sokáig. Az évek során sokszor bosszankodott, amiért engem egyáltalán nem érdekel sem a divat, sem a smink, sem a vásárolgatás. A legjobb barát-nőjeként hosszú évek óta kötelességem volt vele tartani a véget nem érő shoppingtúrákra, és türelmesen, megértően várakozni a próba-fülkénél, miközben ő fáradhatatlanul mérlegelte egy bizonyos ruci vagy cipő előnyeit és hátrányait. Viszont itt meghúztam a határt, és azt már nem hagytam, hogy ő válasszon nekem ruhát. Divatáru-értékesítés szakosként állandóan próbált rávenni, hogy változtassak az unalmas, átlagos, hétköznapi stílusomon, de én semmi értelmét nem láttam ennek. Nekem tökéletesen megfelelték a cuccaim, még akkor is, ha nem akadtak köztük drága, márkás darabok vagy extrém, divatteremtő újdonságok.

Fontolgattam, hogy töltök magamnak még egy bögre kávé, de végül úgy döntöttem, inkább nem engedek a kísértésnek. Két bögrénél húztam meg a határt: ha annál többet iszom, egész nap reszketeg és feszült leszek. Visszamentem a szobámba, és még egyszer ellenőriztem, hogy beraktam-e a hátizsákomba pár üres füzetet meg az órarendemet.

Három előadásom volt aznap: büntetőjog, szociológia és retorika. *Na, csúcs.* A jogi karon az alapdiploma megszerzéséhez a létező legkülönfélébb tárgyakat kell fölvenni, amik többsége iszonyú unalmas, és tele van törtető, vitatkozásos ügyvédpalántákkal.

Már alig várom. Grimaszt vágtam. Hát, akkor jöhet a másodév!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Lexi folyamatosan kommentálta az utcán járók ruházatát, miközben elésáltunk a lakásunktól a háromsaroknyira lévő egyetemre. Én leginkább csak hallgattam, és igyekeztem megőrizni szenvtelen arckifejezésemet.

– Anyám, ez komoly? Skót kockás szoknya? Mégis *hog*y lehet ilyen fölvenni?! – suttogta Lexi színpadiasan, miközben látványosan felháborodva, csöppet sem diszkréten a néhány lépéssel előttünk haladó lányra mutatott. – Tisztára olyan, mint Rory Gilmore az iskolai egyenruhájában! – Hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Már megint rákattantál a *Szívek szállodája*-ismétlésekre a tévében, mi? – vontam kérdőre.

– Ugyan már, Brooke, minek nézel te engem? Még *hog*y ismétlések a tévében... Természetesen az egész sorozat megvan DVD-n!

– Te totál flúgos vagy.

– Tudom, de pont ezért szeretsz engem! – rikkantotta, azzal átkarolta a vállamat, és magával húzott a járdán, miközben gyorsított a tempón.

– Ne már, Lex, a lábad legalább tizenöt centivel hosszabb az enyémenél! – panaszkodtam, miközben igyekeztem tartani vele a lépést.

– Bocsika, tudom, de muszáj rákapcsolnunk! Azt hiszem, Finnt láttam ott, előrébb – felelte, és a nyakát nyújtogatta „Rory” válla fölött, hogy jobban megnézze magának a srácot, akin az imént megakadt a szeme.

Úgy tűnt, kedvére való a látvány, mert engem továbbra is magával rángatva megkerülte a *Szívek szállodájából* idecsöppent leányzót, méghozzá akkora lendülettel, hogy kis híján nekimentem miatta egy lámpaoszlopnak. Visítva tiltakoztam, és igyekeztem kiszabadulni a szorításából, de hiába. Lexi még csak tudomást sem vett a vergődésemről, és még néhány sikertelen kísérlet után fel is hagytam a